

Jak známo, ME v Běloruském Minsku se v letošním roce neúčastnila jen oficiální reprezentace České republiky, ale také skupina dětí, která by se dala označit jako reprezentace Interchess, tvořená jak českou, tak slovenskou větví naší šachové akademie. Tvořili ji Natálie Kaňáková, Dominik Očko, Jakub Šošovička, Filip Haring a Štěpán Hrbek. Díky tomu, že se ME překrývalo také s 1. MS v rapidu a blitz šachu mládeže, se na začátku skupina rozrostla ještě o účastníky tohoto turnaje. Sem patřili sourozenci Lucie a Marek Fizerovi s tatínkem, bratr Natálky Matyáš s rodiči a opravdu na nejkratší možný čas se přidal i Michael Kureš se svým tatínkem. MS se ale účastnili i někteří další Češi, kteří svůj pobyt organizačně řešili jiným způsobem.

Naše cesta začala už v Loděnici, což je vesnice (oficiálně městys) mezi Berounem a Prahou. Za opravdový začátek lze ale asi označit až start z Frýdku-Místku v neděli v 6:30 ráno. Cesta autem byla pochopitelně dlouhá, ale vzhledem k pohodové posádce vlastně příjemná. Každopádně tradičnější a dobrodružnější. Nakonec se těch dobrodružství příliš nekonalo a asi tím jediným byl dvouhodinový přechod Polsko – Běloruských hranic v jižním cípu bělorusko – ukrajinsko - polského setkání, odbavovací procedura, která by mohla sloužit jako názorná dějepisná ukázka toho, jak to chodilo na hranicích kdysi. Vřele doporučuji všem těm, kteří zapomněli nebo těm, kteří snad nezažili, aby věděli, o co přichází.

Zážitek spojený s obhajobou 6 litrů piva (aha, pivní lahev je půllitrová), proclením auta, strachem z nalezení čehokoliv, co se asi nesmí dovážet... Návdavkem hodinu trvajícím porízení si čidla na odečet mýtného na dálnici. Pravda, museli jsme koupit pro každé auto jedno a auta byla tři, ale přece jen 10 podpisů na jednom formuláři? A to jsem se raději nepídil po tom, co že to vlastně podepisujeme. Chyba naštěstí nepotrestaná. Peníze za neprojeté km nám opravdu po vrácení krabičky odečetli a poslali zpátky na účet. Pak už následoval jen klidný noční dojezd do cca 350 km vzdáleného hlavního města rovinatou krajinou lemovanou čápy.

Vzhledem k tomu, že po II. sv. válce zbylo v Minsku prý jen 70 domů, nejedná se úplně o město s historickým jádrem a klasickou turistickou atmosférou. Nicméně kdo hledá, najde. Historické předměstí hned za mostem a několik zrenovovaných kostelů a klášterů v centru jistě za návštěvu stojí. Nu a pro našince nezvyklého na sovětskou funkcionalistickou architekturu má vlastně i ten zbytek něco do sebe. Široké třídy, to co by u nás byla hlavní ulice, ne-li průtah městem, tady slouží jako vedlejší (málem) ulička. Až z toho na člověka trochu padá deprese. Že by do vás na ulici někdo strčil? Nebo vy do něj? To byste si ho museli nejdřív najít, potažmo chytit. Ani sem tam nějaký ten cyklista na chodníku vůbec nepřekáží. Místa je tu dost. Hodně prostorné město postavené nejen do šířky, ale i do výšky.

Palác sportu, kde se ME i MS konala, stojí na břehu zátoky v centru města a vlastně bylo jediným místem s trochu větší koncentrací uniformovaných příslušníků. Jinak pro ty co nehráli, vše důležité v dosahu. Památky, pošta, obchody, parky... Jen příliš časté opouštění a návraty do haly byly vykoupené pečlivými kontrolami a průchody bezpečnostními rámy.

Denní režim se stal brzy každodenní rutinou. Snídaně – příprava jídla – oběd – odpočinek – odjezd na kolo – kolo – čekání na délehraji – návrat – večeře – žehlení doplněné lehkými pokojovými aktivitami – více či méně dobrovolná večerka. (Pro neznalé specifické terminologie – žehlení jest činnost vykonávaná ve vodorovné poloze většinou související s obsluhou jakéhokoli elektronického přístroje, případně sledováním televize nebo posloucháním hudby.) To celé později doplněné o ranní předsnídaňovou rozcvičku. Rutinou se za celou dobu nestalo potkávání se s více než 170 velmistry, včetně nositelů takových jmen jako Andreikin, Jobava, Godena, a mnoho dalších. A hrát na turnaji, kde je v takové konkurenci prvním nasazeným 21. hráč světa David Navara, který si přijde k 11ti, 12ti letým klukům sám přisednout na zahájení? Možná to mnozí ani nestihli docenit a třeba jim to dojde až o pár let později.

Naše ubytovací zařízení, tedy Dom 15, se nacházel v části s poetickým názvem Malinovka uprostřed nové výstavby s charakterem vesnice. Ale již samotné bydlení bylo zážitkem. Dole luxusně vybavená kuchyň, v prvním patře pěkné světlé pokoje, některé s vlastní koupelnou a nad tím perfektně vybavená šachová akademie IM Nastassii Ziaziulkiny. Troufám si tvrdit, že každý oddíl u nás by mohl závidět. Vzhledem k tomu, že jsme se pak šli podívat ještě i do šachové školy, kterou vede současná předsedkyně Běloruského šachového svazu a zároveň ředitelka letošního MS IA Anastasia Sorokina, skoro se zdálo, že se jedná o standard. Na zpáteční cestě jsme přespávali v ubytovně patřící ke státní sportovní střední škole v Kobrinu. I při letmé prohlídce jsme si stihli prohlédnout 2 (slovy dva) bazény přímo v budově – 25 a 10 m a i další prostory trochu nahlodávaly představy o uklidňování se tím, že se jednalo o vymoženosti čistě soukromých škol...

Tréninkové prostory jsme využívali nejen k přípravám, ale také k turnaji s místními nadějemi a později k zápasům s jedním z favoritů MS v rapidu Leonidem Girshgornem, bronzovým z posledního ME v blitzkách. Že nakonec nevyhrál, jsme příliš nechápali.

Zážitkem bylo ostatně i vaření pro skupinu vděčných strážníků nad ničím neohrnujících nos. A to i přesto, že vyzkoušeli jednu z poboček řetězce občerstvení s místními jídly Mama doma.

Zpáteční cesta byla okořeněná i dvěma návštěvami vlastivědně – historického charakteru. Nejprve jsme v sobotu v podvečer navštívili zámek Mir. A i jen letmá prohlídka zvenčí v nás vyvolávala lítost nad nedostatkem času k návštěvě dalších nedaleko položených míst. Polednímu rozloučení s Běloruskem pak předcházela prohlídka Brestské pevnosti, kde na jednu stranu skončila 1. světová válka (alespoň pro tuto část světa) brestlitevským mírem 3. března 1918. A jen o pár let později zde pro Sovětský svaz začala světová válka 2. Vše samozřejmě v nadživotních velikostech. Ale ony i ty události a hrůzy, které se zde odehrávaly, byly dost nad běžné chápání. Brestská pevnost odolávala více než rok v době, kdy stáli němečtí vojáci téměř před Moskvou.

Přechod hranic tentokrát nenabízel historické asociace, ale spíše potvrzoval to, že úředník je pán bez ohledu na to, na které straně hranic stojíte. Podobný výjev zavánějící šikanou na běloruské i polské straně. Jako malé zadostiučinění tak mohly sloužit alespoň po projetí celním prostorem s chutí snědené přes hranice propašované ještě v Minsku usmažené řízečky s originál běloruským chlebem. Načasování příjezdu do Frýdku-Místku na 21. hodinu bylo tak akorát.